

TẬP 26

HỒI 253

Nường Dừa

M

ột dải bạch quang vút ngang trời, rơi xuống đầu một thôn nhỏ cách Hồ Kỳ Sơn hơn mười dặm, ánh hào quang lấp lánh phút chốc tan biến lộ ra thân hình mảnh khảnh yếu điệu của Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Nàng khẽ đặt Quỷ Lệ trên tay xuống đất, xem xét tỉ mỉ một lúc, sau khi chắc chắn hẳn không bị thương quá nặng mới thở một hơi dài, chậm rãi đứng lên.

Bạch y trên thân mình nàng nhiều chỗ cháy sém, có chỗ ố vàng, có nơi đen sẫm, đôi chỗ thậm chí lộ ra thấp thoáng làn da trắng nõn nà. Thế nhưng Tiểu Bạch không một mảy may chú ý tới bản thân mà chỉ chăm chú nhìn về phía nơi nàng vừa từ đó thoát ra.

Phía chân trời xa kia, cột lửa dữ dần cao ngất vẩn cuộn cuộn bốc cao như không gì làm tan đi được. Dù cách xa nhường ấy mà Tiểu Bạch vẫn cảm thấy sức nóng hừng hực từ làn gió thổi qua đỉnh núi, qua những vụn nát của Hồ Kỳ Sơn. Trong dòng chảy của nham thạch đang nguội dần, màu đỏ dường như càng rực hồng lên mãi, mỗi lúc một tụ lại dày đặc trên nền trời. Trong màn ánh sáng đỏ máu máu đó lại như thấp thoáng một thân người màu đỏ, đang ngửa cổ cười lên điên loạn giữa thình không.

Tiểu Bạch lặng lẽ nhìn về phía ấy, nét mặt không một chút biểu hiện cảm xúc bi lạc ai hoan, dường như tất cả những lo lắng trong con mắt người đời đối với nàng đều không còn một mảy may ý nghĩa!

Phía sau bất ngờ vọng đến tiếng lao xao khe khẽ, Tiểu Bạch giật mình quay lại. Quỷ Lệ hóa ra vẫn nắm bất động trên mặt đất, nhưng vạt áo trên ngực hẳn lại không ngớt động đậy rồi xuất hiện một bóng nhỏ màu tro, thì ra là con khỉ Tiểu Hôi.

Tiểu Bạch hồ hững mỉm cười, vỗ hai bàn tay vào nhau, đoạn giang rộng cánh tay: "Con khỉ này, không ngờ người lại thông minh đến thế, lại đây nào!"

Tiểu Hôi ngồi trên ngực Quỷ Lệ, gãi đầu nhìn chủ nhân, ba con mắt lấm lét đảo khắp xung quanh, kêu lên mấy tiếng "khech khech", đoạn nhảy vào vòng tay Tiểu Bạch. Nàng mỉm nụ cười dịu dàng, vuốt ve lưng nó, lúc đó mới thấy trên thân mình Tiểu Hôi chi chít vết thương, có chỗ thịt còn lộ ra đỏ hồng.

"Ôi...!" Tiểu Bạch khẽ thở dài lắc đầu, đến dưới một gốc cây đặt Tiểu Hôi ngồi xuống, đoạn lấy từ trong người ra một bình ngọc nhỏ, miệng xuýt xoa thương xót: "Bé con à, người còn đi theo con người xui xẻo này thì còn phải nếm nhiều cay đắng đó!"

Ba con mắt của Tiểu Hôi cùng chớp chớp, đầu lắc lia lịa, miệng kêu "khếch khếch" liên hồi ra vẻ bất bình, chừng như không thích Tiểu Bạch nói Quý Lệ như vậy. Tiểu Bạch lườm con khỉ rồi nói với giọng giận dỗi: "Đúng rồi, biết rồi, chỉ có chủ nhân của mày là tốt nhất thôi!"

Tiểu Hôi toét miệng cười, tay gãi đầu có vẻ rất sung sướng.

Tiểu Bạch lại nhắc Tiểu Hôi vào lòng, lấy ra mấy viên thuốc nhỏ từ trong bình ngọc, dùng tay bóp vụn thành một thứ bột nhỏ mịn màu xanh rồi cẩn thận rắc lên miệng những vết thương còn rướm máu của nó. Chẳng bao lâu bột xanh đã ngấm vào da thịt, phát ra những âm thanh lách tách nhỏ xíu, trong nháy mắt phần lớn các vết thương của Tiểu Hôi đã kéo liền miệng, thật là thứ thuốc chữa ngoại thương thần diệu!

Ngập ngừng một lúc, Tiểu Bạch đưa tay xé mấy mảnh vải trắng trên y phục cẩn thận băng bó cho Tiểu Hôi. Chú khỉ ba mắt một mực yên lặng để cho nàng băng bó, có lẽ nó cũng hiểu được ý tốt của nàng.

Một khắc sau, cả mình Tiểu Hôi đều quấn băng trắng toát, chỉ còn lộ ra ngực, tay trái, chân phải và sau đầu, trông chẳng khác gì một binh sĩ trọng thương nhưng mang dáng vẻ hết sức khôi hài. Tiểu Hôi không ngừng nhìn lại mình, đồng thời ngoáy ngoáy chân tay một cách vụng về, dường như không biết làm gì với bộ dạng mới của mình.

Tiểu Bạch trừng mắt quát: "Không được cử động!"

Tiểu Hôi giật mình nhảy bắn lên, đoạn toét miệng cười rồi ngồi im như đá.

Quý Lệ đột nhiên động dậy, miệng khẽ rên lên mấy tiếng, khiến cả Tiểu Bạch và Tiểu Hôi cùng quay lại nhìn.

Quý Lệ vẫn hôn mê, miệng lẩm bẩm nhắc đi nhắc lại, vẫn là hai chữ "Bích Dao!"

Tiểu Bạch khẽ lắc đầu thở dài, chậm rãi bước lên mấy bước, nhìn xa xa về phía Hồ Kỳ Sơn. Một lát, Tiểu Hôi gãi đầu bước lại, níu vạt áo Tiểu Bạch rồi trèo lên ngồi trên vai nàng.

Trong mắt Tiểu Bạch hiện nỗi buồn man mác, tay nhẹ vuốt ve Tiểu Hôi. Trước mắt họ, ngọn Hồ Kỳ Sơn đã vĩnh viễn mất khỏi thế gian, chỉ còn lại vực sâu thăm thẳm không ngừng tuôn chảy dòng nham thạch nóng bỏng, giữa tầng không vẫn quay cuồng đám dị quang đỏ máu.

"Tiểu Hôi, làm sao bây giờ?" Tiểu Bạch khe khẽ cất tiếng, nói với Tiểu Hôi nhưng thực ra nàng đang tự hỏi chính bản thân mình: "Bích Dao đi rồi, ta sợ hấn sẽ không sống nổi!"

Tiểu Hôi ngây ra nhìn Tiểu Bạch, không biết có hiểu lời nàng không mà ba con mắt cứ không ngừng đảo đi đảo lại. Tiểu Bạch khẽ cười lên một tiếng chua chát, đoạn quay nhìn gã trai đang nằm trên đất, vẫn thở nhẹ nhưng sinh khí dường như đã cạn kiệt.

"Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hấn cứ mãi thế này...?"

Đột nhiên Tiểu Hôi kêu lên mấy tiếng "khếch khếch." Tiểu Bạch nghiêng tai lắng nghe rồi lắc đầu cười khổ, nhắc con khỉ xuống ôm vào lòng, hỏi nhỏ: "Về nhà ư? Nghe được đấy, nhưng mà..."

Nàng lại nhìn Quỷ Lệ, đoạn dịu dàng nói với Tiểu Hôi: "Hấn có nhà không?"

Hỏi xong câu đó, trong lòng Tiểu Bạch cũng chợt phảng phất một nỗi đau. Nàng sửng sốt khi phát hiện ra mái tóc của Quỷ Lệ đã có sợi bạc.

Nhân gian có câu "Thương hải tang điền" kiếp người nhỏ nhoi, ai mà biết trước được điều gì? Tiểu Bạch lặng người trong suy nghĩ mông lung, phải một lúc sau tiếng kêu của Tiểu Hôi mới làm nàng bừng tỉnh. Nàng hất mái tóc ra sau, lại cười chua xót, lần này là cho bản thân mình.

Đã bao năm nay vẫn là cảm giác thê lương ấy!

Tiểu Hôi bỗng nhảy phắt ra khỏi tay Tiểu Bạch, đứng trên mặt đất hoa chân múa tay, ngón tay không ngừng chỉ về hướng Bắc, miệng liên tục kêu "khếch khếch!"

Tiểu Bạch chăm chú nhìn con khỉ, đôi mày dần dần chau lại, một lúc nàng mới gật đầu: "Người muốn chúng ta về ngôi nhà cũ của hấn?"

Tiểu Hôi gật đầu lia lịa.

Trên mặt đất, Quỷ Lệ vẫn mê man như không còn sinh khí. Lặng lẽ mấy giây, Tiểu Bạch lại than lên: "Được rồi, chúng ta đi vậy, dù sao cũng còn hơn là ngồi đây chờ đợi!"

Tiểu Hôi lại toét miệng cười, Tiểu Bạch giơ tay để con khỉ nhảy lên vai mình. Nàng đi về phía Quỷ Lệ, lặng lẽ nhìn hấn một lúc rồi khẽ thốt: "Về nhà thôi!"

Tia sáng trắng lại rực lên chiếu đến tận mây xanh, vùn vụt bay về phía bắc.

oOo

Trung Nguyên. Thanh Vân Sơn.

Dưới Thanh Vân Sơn vạn vật vẫn sinh sôi nảy nở. Khắp nơi tràn ngập màu xanh của cỏ cây, thoang thoảng vắng lại tiếng chim kêu lạnh lớt. Thấp thoáng trong cây cỏ là những bức tường đổ nát đứng im lìm, nơi một thời đã từng là Thảo Miếu thôn.

Thời gian qua đi, cảnh vật cũng đã đổi thay. Ngọn gió hiu hiu làm lay động những nhành cây nhỏ, mang theo cả mùi thơm của hoa lá.

Dải sáng trắng từ trên trời chậm rãi buông xuống. Không đợi Tiểu Bạch dừng lại, Tiểu Hôi đã từ trên vai nàng nhảy ra, lăn vòng quanh những bụi cỏ xanh rì, thích chí kêu lên mấy tiếng, điệu bộ vui mừng đến tột độ. Khóe miệng Tiểu Bạch hé nở nụ cười, cẩn thận ôm Quý Lệ đến cạnh một bức tường đổ nát.

Lúc này Quý Lệ đã dần dần hồi tỉnh, nhưng thần sắc trông còn nguy kịch hơn cả lúc hôn mê. Từ đầu đến chân da dẻ trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu, hai mí mắt chỉ hơi động đậy, tay chân vẫn chưa thể cử động.

Nhìn bộ dạng Quý Lệ, Tiểu Bạch không khỏi lo lắng trong lòng. Trên đường đến thôn Thảo Miếu hẳn đã có lúc tỉnh lại được vài giây, nhưng lập tức lại rơi vào hôn mê trầm trầm. Cho dù nàng đã dùng bao lời khuyên giải, nhưng xem ra không một lời nào lọt vào tai hẩn.

Cho dù đã biết từ trước, Tiểu Bạch vẫn không thể ngờ được sự ra đi của Bích Dao lại gây tổn thương cho Quý Lệ đến thế. Cho dù nàng có là Cửu Vĩ Hồ Ly, đã ngàn năm hành đạo thành tinh, nhưng cũng bất lực trước tình cảnh của Quý Lệ lúc này.

Bên cạnh họ, Tiểu Hôi vẫn nhảy nhót tung tăng, trên tay cầm mấy thứ quả dại, bất chợt ném về phía Tiểu Bạch ra hiệu ăn được. Dường như chỗ này đã quá quen thuộc với nó.

Tiểu Bạch quay lại nhìn Tiểu Hôi, tiện tay cầm mấy quả dại lên, lại mỉm cười chua chát: "Con khỉ này hay thật, từ sáng đến tối lúc nào cũng vui vẻ như vậy, giá chủ người cũng được như thế thì..."

Tiểu Hôi nhìn nàng cười toe toét rồi đặt quả dại trước mặt Quý Lệ. Quý Lệ vẫn nằm yên không nhúc nhích. Đợi một lúc, dường như cũng hiểu được chủ nhân của mình không thể tự ăn, Tiểu Hôi nhún vai ngồi xuống dựa vào Quý Lệ, bắt đầu ăn uống ngon lành.

Trời đã về chiều, chỉ có hai người và một con khỉ trong một thôn xóm hoang tàn. Tiểu Bạch lặng lẽ không buồn lên tiếng, thần sắc Quý Lệ vẫn trắng bệch im lìm. Tiểu Hôi ăn xong gối đầu lên đùi chủ nhân, bốn chân giang ra ngáy khò khò.

Những quầng sáng âm u trôi đi lặng lẽ, cảnh sắc trời cao không ngừng thay đổi. Mây trắng từng đám bông bênh, gió hiu hắt thổi khua cây là xạc xào.

Mặt trời mệt mỏi lê về phía tây, nền trời cũng dần sẫm lại.

Khi màn đêm từ từ buông xuống cũng là lúc vầng trăng hiện ra, treo lơ lửng ở phía đông xa xăm. Trên nền trời, sao đêm bắt đầu lấp lánh, như vạn con mắt đang dõi xuống trần gian.

Tiểu Hôi chợt kêu lên những tiếng nho nhỏ, trở mình rồi tiếp tục ngủ say sưa, trên khuôn mặt láu lỉnh khẽ điểm nụ cười, cả trong mơ con khỉ này cũng không hề bị muện phiền quấy rối.

Ánh trăng bàng bạc phủ khắp rừng núi. Tiểu Bạch gượng nhẹ đứng lên, ngẩng đầu tư lự nhìn trời đêm, rồi bất chợt như vô thức con mắt nàng quay về phương nam, không kềm được tiếng thở dài.

Nàng đã đi qua bao nhiêu vạn dặm, đã chịu bao bão táp phong ba, xiêm áo trên người đã thấm không biết bao nhiêu sương gió.

Đêm về khuya, ánh trăng vẫn bàng bạc lung linh.

oOo

Trên đỉnh Tiểu Trúc Thanh Vân Sơn, Lục Tuyết Kỳ đang ngồi một mình bên cửa sổ. Áo nàng trắng như tuyết, mỏng manh như sương mai. Ánh trăng rót từ trên cao xuống, in dáng hình tuyết mỹ bên cửa sổ, nhẹ lay như làn sóng trong bóng lá dập dờn.

Không biết đã bao đêm nàng ngồi đó, ngược nhìn trời đêm, im lặng ngắm những vì tinh tú trên trời cao.

Xa xa, mơ hồ vẳng đến tiếng lao xao lá trúc. Ánh trăng chiếu rọi, gió nhẹ thổi lướt qua lay động xiêm y. Bên cạnh nàng, Thiên Gia thần kiếm nằm yên lặng bên cửa sổ, tắt mình dưới ánh trăng thanh lạnh lẽo, cũng đẹp như chính nàng.

Mặt trăng từ từ trôi nhẹ lên giữa thình không, Lục Tuyết Kỳ đưa mắt nhìn ra xa, đôi mi thanh tú nhẹ khép trong phiền muện âu sầu.

"Người vẫn khỏe đấy chứ?"

Âm thanh khẽ thoảng đến mức Lục Tuyết Kỳ không nghe thấy, như có một áng mây mỏng lướt qua vầng nguyệt, ánh trăng chỉ xao động nhẹ rồi lại sáng rõ lung linh.

Trong khoảnh khắc ấy, chừng như linh cảm thấy điều gì, Lục Tuyết Kỳ nhú mào, chậm rãi đứng dậy bước ra ngoài.

Bên kia không xa là một rừng trúc. Dưới ánh trăng, thân trúc in trên đất những vết dài. Chỉ trong khoảnh khắc đã có bao nhiêu hình bóng hiện ra rồi tan đi trên đất. Thân sắc Lục Tuyết Kỳ đột nhiên biến đổi, cất giọng lạnh lùng: "Cao nhân phương nào, hãy hiện thân đi!"

Bóng trúc đứng đưa, trong hàng ngàn vết đen sẫm ấy mơ hồ bóng dáng một người như có như không. Bỗng nhiên từ cái bóng đó phát ra một âm thanh đù cọt: "Quả nhiên ta đã tìm được cô, cho dù lúc nào gặp cô cũng khiến ta giết mình."

Lục Tuyết Kỳ lạnh lùng nhìn vết đen trên rừng trúc, tiếng nói dịu dàng của ai đó gọi cảm giác rất đỗi thân quen. Giọng nói ấy dường như nàng đã từng nghe chính tại nơi này. Tuy trong đầu nghĩ như vậy khuôn mặt nàng vẫn giữ vẻ lãnh ngạo như sương mai, chỉ lạnh lùng hỏi: "Là ai vậy?"

Một trận gió núi bỗng thổi qua khiến những thân trúc càng xao động mạnh, bóng trúc ngả nghiêng lộ rõ một nhân ảnh nữ giới trong trang phục trắng. Bóng hình đó bay bay tới, thì ra là Tiểu Bạch.

Dưới ánh trăng rục rịch, chỉ thấy một dung nhan kiều mị với cặp mắt thanh tú đẹp như tranh vẽ, làn da trắng muốt nõn nà chẳng khác nào Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ sững lại một lát, chẳng thể ngờ được Tiểu Bạch lại xuất hiện giữa đêm khuya như vậy, giọng nói càng lạnh lùng hơn: "Tại sao lại là cô?"

Tiểu Bạch cười nhạt: "Là ta thì sao?"

Im lặng giây lát, Lục Tuyết Kỳ mới cất được lời: "Cô tìm tôi có chuyện gì?"

Tiểu Bạch nhìn nàng cười mỉm: "Đêm khuya thanh vắng, cô không ngủ lại ra ngoài ngắm trăng, hay là đang nhớ đến ai vậy?"

Đôi má Lục Tuyết Kỳ bỗng ửng hồng, nhưng giọng nói vẫn lạnh lùng như tuyết: "Đó là chuyện riêng của ta, còn cô đến đây làm gì? Đây là Tiểu Trúc Phong Thanh Vân Môn, là khu vực ta cai quản. Nếu cô không nói rõ, đừng trách ta không khách khí!"

Tiểu Bạch bình thản: "Ta đến đương nhiên là vì có chuyện! Nghe ta nói đây, trong lòng cô đang nghĩ về ai thì ta cũng vì người ấy mà đến!"

Lục Tuyết Kỳ lặng đi, hai mắt nhìn sững Tiểu Bạch. Khuôn mặt nàng vẫn giữ nét cười rạng rỡ, không có vẻ gì là đóng kịch. Chần chừ một lát Lục Tuyết Kỳ mới chậm rãi hỏi: "Vậy hử... hử bị sao vậy?"

Tiểu Bạch chợt thở dài: "Hắn đang ở khu nhà đồ của Thảo Miếu thôn dưới chân Thanh Vân Sơn."

Lục Tuyết Kỳ ngẩn người, nét mặt thoáng vẻ xúc động, tay nắm chặt song cửa sổ. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, dung nhan nàng lại tối đi, lắc đầu khẽ nói: "Ta không thể đi được!"

Đến lượt Tiểu Bạch hoảng hốt: "Cô vừa nói gì?"

Lục Tuyết Kỳ lặng lẽ giây lát, đầu càng cúi thấp: "Thanh Vân Môn xảy ra nhiều chuyện như vậy, các bậc tiền bối cũng vì thế mà phiền lòng, hướng hồ thân phận hiện nay của hắn... Ta đi gặp hắn cũng là vi phạm giới luật, phá vỡ phép tắc. Hơn nữa dù có gặp thì cũng được gì đâu?"

Nói đến đây, lòng nàng không khỏi xao động, khẽ cắn răng thở dài nhẹ nhẽu, dường như phải cố gắng nén lòng. Có ai biết được, sau giây lát lặng lẽ ấy niềm xúc động bỗng trào dâng trong lòng nàng, cơ thể nóng bừng, tim đập nhanh hơn, cuối cùng nàng cũng chẳng thể khống chế được bản thân của mình nữa, hối hả hỏi Tiểu Bạch: "Hắn... hắn vẫn khỏe chứ?"

Tiểu Bạch không nói gì, chỉ lặng lẽ chăm chú nhìn nàng.

Lòng Lục Tuyết Kỳ thoáng nổi bất an, toàn thân bất chợt run lên, hai mắt mở to nhìn Tiểu Bạch chờ đợi.

Tiểu Bạch im lặng một lát mới nói khẽ: "Bích Dao đi rồi!"

Lục Tuyết Kỳ nghe như sét đánh ngang tai, đứng lặng im không nói được câu nào. Trong đầu nàng như có hàng trăm cơn gió rít vi vu, tâm trí trống rỗng chỉ còn một khoảng không trắng.

Tiểu Bạch khẽ khàng: "Cô và hắn cũng không phải là người ngoài, tình trạng hắn bây giờ..."

"Hắn đang như thế nào?" Lục Tuyết Kỳ đột nhiên cất tiếng hỏi dồn, khuôn mặt nàng đã trắng bệch ra, hai chân run rẩy như đứng không vững nữa.

Tiểu Bạch lắc đầu thở dài: "Sức khỏe hắn rất không tốt, ta cũng chẳng có cách nào nữa mới đến tìm cô."

Lục Tuyết Kỳ khép mi, khóe mắt hiện rõ vẻ thê lương vô hạn. Con người vốn lạnh lùng như băng giá của nàng giờ đây đã không còn chút nào vẻ lãnh ngạo thường ngày. Nàng khẽ thở từng hơi nặng nhọc, ngỡ như tất cả gánh nặng trần gian đang đè lên đôi vai nàng, hai mắt rục lên nhìn chăm chăm vào Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch không nói mà chỉ lẳng lặng gật đầu.

"Vù..." Cánh cửa sổ dưới tay Lục Tuyết Kỳ vỡ nát, tay kia nắm lấy Thiên Gia, thân hình ngọc ngà cất lên, lao vào giữa mênh mông rừng núi.

Cái gì gọi là phép tắc, cái gì gọi là giới luật?

Nàng giờ chỉ còn nước mắt và nỗi tương tư đè nặng trong lòng!

Bay vút lên cao không, bay theo gió mà đi!

Gió phả vào mặt rất như dao cắt, cũng không đau bằng nỗi nhớ trong lòng nàng. Đêm nay, nỗi nhớ đã thành ngọn lửa, chỉ một câu nói là bùng lên dữ dội.

Bích Dao đã mất! Nỗi đau ấy làm sao hấn có thể chịu nổi! Mười năm trời đằng đẵng, có ai hiểu hơn nàng những nỗi niềm sâu kín trong lòng hấn!

Nàng cứ thế ngược gió bay đi, kiên quyết đến điên dại, không một lần ngoái đầu nhìn lại. Bóng tối nơi xa xăm kia đang trùm lên hấn, giá lạnh liệu có đang hành hạ hấn?

Nàng phải bay đi, đến bên người ấy!

Ở cùng người ấy!

Trăng vẫn vàng vạc sáng soi, một bóng hình cô đơn trên đất.

Tiểu Bạch chậm rãi đến trước khung cửa sổ vỡ nát, nhìn thật lâu rồi mới từ từ ngẩng lên. Hai con mắt đẹp tuyệt trần chậm rãi khép lại, đầu gật khẽ, môi nhẹ nở nụ cười. Nụ cười mang cả nỗi chua xót lẫn hạnh phúc.

Vàng trắng vẫn treo lơ lửng trên cao, đêm lạnh hơn, sao dần dần thưa thớt.

oOo

Một đợt gió từ xa thổi tới mang theo hơi đêm lạnh lẽo. Thảo Miếu thôn hoang tàn vắng lặng, cỏ cây dập dờn như sóng biển dưới gió đêm, từ bốn phía xung quanh tiếng côn trùng vắng kêu rả rả.

Nơi góc tối, Quỷ Lệ vẫn nửa nằm nửa ngồi, dựa vào tường không nhúc nhích. Tiểu Hôi vẫn gối đầu lên đùi hấn ngủ. Từng đợt gió miên man thổi đến, dường như con khỉ nhỏ cũng cảm thấy lạnh, miệng không ngớt chóp chép làu bàu, hết trở mình rồi cuộn tròn lại, đến cả cái đuôi cũng quặp sát vào thân, một lúc lại chìm vào giấc ngủ.

Một tia sáng trắng chợt hiện lên dưới ánh trăng, lao giữa tầng không đến thôn Thảo Miếu với tốc độ nhanh đến phi thường, đến nỗi khi hạ xuống đất tia sáng đó khiến cây cỏ rạp hẳn xuống, mãi một lúc sau mới trở lại trạng thái ban đầu.

Luồng bạch quang tan đi, hiện ra Lục Tuyết Kỳ với nét mặt lo lắng. Nàng vội vàng nhìn quanh, đâu đâu cũng chỉ thấy những bức tường đổ nát, giống y như lần trước nàng đã đến đây. Ngoài ánh trăng vẫn chiếu lung linh, hầu như chỗ nào cũng bị bao phủ một màu đen mù mịt.

Nàng vẫn chưa tìm được người ấy!

Đứng lại giây lát, nàng mới chậm rãi đi lên phía trước, bước vào chỗ ẩn giấu biết bao nhiêu chuyện xưa. Mỗi đổ nát trước mặt nàng là một bản bi ca lay động. Nơi đây đã từng chứng kiến cả hạnh phúc tràn trề lẫn đau khổ tột cùng của con người. Tất cả đã bị chôn vùi dưới lớp đất đá kia, dưới đêm khuya lạnh vắng chỉ còn lại cảnh hoang tàn và những cơn gió rít.

Thiên Gia thần kiếm trong tay của Lục Tuyết Kỳ đột nhiên tỏa ra những vầng hào quang lấp lánh, dường như cũng hiểu được nỗi lòng chủ nhân.

Trong bụi cây dưới chân Lục Tuyết Kỳ đột nhiên phát ra tiếng kêu khe khẽ. Nàng thoát giật mình, nét mặt biến sắc, tích tắc sau một con chuột chui ra rồi chạy biến vào một bụi cây um tùm khác.

Lục Tuyết Kỳ đứng lặng vài giây rồi mới lắc đầu thở dài, bình thường đến cả Thú Thần cũng không làm nàng chớp mắt nhưng bây giờ chỉ con chuột nhỏ lại khiến nàng sợ đến đứng tim. Nỗi lo cho người ấy đã biến nàng thành một nữ nhi yếu đuối từ lúc nào rồi!

Tiếng chuột chạy tuy làm Lục Tuyết Kỳ sợ hãi, nhưng cũng đánh thức cả chú khỉ Tiểu Hôi. Nó lẩn sang một bên, đôi tai khê động đập rồi tích tắc sau cả ba con mắt đều mở to nhìn lơ lảo.

Có tiếng bước chân từ khu nhà đổ nát vọng lại.

Tiểu Hôi leo phắt lên tường nhìn xung quanh, vẫn không nhìn thấy bóng dáng Tiểu Bạch. Quay nhìn về phía Quỷ Lệ, chủ nhân nó vẫn nằm thiêm thiếp ở đó khiến Tiểu Hôi ngẩn ra, đoạn ngồi xuống bên bức tường đổ mất hướng nhìn về chỗ có tiếng bước chân.

Trong đêm tối, con mắt vàng của Tiểu Hôi rục lên một cách kỳ dị.

Lục Tuyết Kỳ khẽ cất bước xuyên qua những ngôi nhà đổ, từ lúc hạ thân xuống thôn Thảo Miếu đến giờ chưa được bao lâu nhưng trong tim nàng lại có cảm giác như ngàn năm đã trôi qua. Đi đến đâu cũng là khoảng không mù mịt, bóng cây hòa lẫn bóng tường hoang thành những hình thù quái đản, trong lòng Lục Tuyết Kỳ xiết bao lo lắng lẫn

căng thẳng. Thậm chí nàng còn mơ hồ tự trách phải chăng nàng đã quá hấp tấp bỏ lại Tiểu Bạch, đại đột đến đây một mình? Nghĩ đến đây nàng không tự chủ được vội bước nhanh hơn, đi thêm vài bước chân rồi đột nhiên Lục Tuyết Kỳ dừng lại.

Phía trước một bức tường đồ le lói ánh hào quang, một con mắt vàng rực đang nhìn chăm chăm vào nàng.

Ánh trắng mờ ảo. Lục Tuyết Kỳ tiến thêm vài bước nữa, đã nhìn rõ cả ba con mắt của con khỉ màu tro, thân mình quần băng trắng trông vừa kỳ lạ vừa hết sức khôi hài. Cả ba con mắt vẫn nhìn chăm chăm vào Lục Tuyết Kỳ.

"Tiểu Hôi!"

Trái tim Lục Tuyết Kỳ bỗng đập rộn ràng. Gần như vô thức, nàng hồi hải tiến lại gần. Vạt áo trắng tinh khôi rơi trên bức tường đồ nát, như bông hoa cuối cùng sót lại của mùa xuân.

Tiểu Hôi nhìn Lục Tuyết Kỳ lẳng không tiến lại, gãi đầu như không biết phải làm sao. Trong những nữ nhân từng tiếp xúc với Quỷ Lệ, quan hệ của Tiểu Hôi với Lục Tuyết Kỳ là lạnh nhạt nhất. Chỉ cần nhìn thấy bộ y phục trắng muốt lạnh như băng tuyết kia, Tiểu Hôi đã cảm thấy ngại ngùng.

Mặc dù như vậy, con khỉ nhỏ biết rõ nữ nhân kia có mối quan hệ tuyệt đối không bình thường với chủ nhân của mình. Vì thế khi nhìn nàng bay tới, Tiểu Hôi chân chừ không biết phải tỏ thái độ ra sao.

Thấy Tiểu Hôi không có phản ứng gì, Lục Tuyết Kỳ càng hoang mang lo lắng. Nàng ôm chú khỉ vào lòng rồi đưa mắt nhìn quanh. Không thấy một ai, Lục Tuyết Kỳ run rẩy: "Hắn đi đâu rồi?"

Trong phút hoang mang, hai bàn tay nàng bất giác siết mạnh. Vốn đôi cánh tay nõn nà ấy, nhưng đột nhiên như trở thành hai gọng kềm thép khiến Tiểu Hôi hoảng loạn khua chân múa tay liên hồi, miệng rít lên the thé. Ánh mắt Lục Tuyết Kỳ bất giác chuyển từ con khỉ về phía sau bức tường đồ. Trong bóng đêm loang lổ ánh trắng, một thân hình bất động đang nửa nằm nửa ngồi ở đó.

"Phịch" một tiếng, hai bàn tay nàng bỗng chột buông ra. Tiểu Hôi đang cố vùng vẫy bỗng mất đi chỗ dựa, rơi thẳng từ trên cao xuống đất. Cú ngã động phải một vết thương nào đó khiến cho nó đau đớn nhảy căng lên, phần nộ nhàn nhó nhìn Lục Tuyết Kỳ.

Lục Tuyết Kỳ đã không còn để ý đến Tiểu Hôi, đi vòng qua bức tường đồ, chậm chậm tiến đến bên Quỷ Lệ. Trước mặt nàng là một người nửa sống nửa chết, đôi mắt mở

trừng vô hồn không biết đang nhìn về phương nào. Trên khuôn mặt tiêu tụy ấy thậm chí còn thoát ra một làn hơi mục nát như cửa một thi thể bắt đầu phân hủy.

"Choang!"

Thần kiếm Thiên Gia rơi từ tay nàng xuống đất, nhưng Lục Tuyết Kỳ chẳng hề để ý. Nàng từ từ quỳ xuống trước mặt Quỷ Lệ, hai giọt lệ long lanh chậm chậm ứa ra từ hai bên khóe mắt.

"Tiểu Phàm!"

Quỷ Lệ vẫn trơ như đá như chưa từng quen biết gì nàng. Trong đầu hấn lơ mơ chút cảm ứng, nhưng chỉ sau khoảnh khắc lại trở về trạng thái ban đầu, giống như con chim mệt mỏi nằm trong chiếc tổ vô hình nhưng chắc chắn, không dám bay ra thế giới bên ngoài dù chỉ để nhìn một chút.

Lục Tuyết Kỳ run rẩy đưa tay từ từ ôm lấy khuôn mặt Quỷ Lệ. Những đường nét quen thuộc khiến tim nàng đã bao đêm mong nhớ, khóe miệng khẽ run lên trong tiếng gọi thiết tha: "Tiểu Phàm, là ta đến đây, ta là Tuyết Kỳ đây!"

Quỷ Lệ vẫn im lìm, nét mặt không thay đổi.

Gió đêm lạnh lẽo, tiếng cỏ cây xào xạc. Tiểu Hôi ngồi im chăm chú ngắm nhìn. Dưới ánh trăng kia, có ai biết đến góc nhỏ hoang tàn này, có ai biết đến tình yêu chìm nổi long đong của hai con người ấy?

Những giọt lệ long lanh rơi từ mắt Lục Tuyết Kỳ lên khuôn mặt Quỷ Lệ, mang theo cả hơi ấm của nàng. Lục Tuyết Kỳ nhẹ nhàng ngồi xuống đất, khuôn mặt đã trở lại vẻ kiên nghị thường ngày.

"Đừng sợ, mình không được sợ!"

Nàng tự nhủ với lòng, đoạn khẽ ôm lấy đầu Quỷ Lệ.

Lục Tuyết Kỳ ghì đầu hấn vào lòng như không muốn rời ra. Ngẩng đầu nhìn trời, trên cao kia mặt trăng vẫn tỏa sáng lung linh.

"Tiểu Phàm, đừng sợ, sẽ tốt cả thôi mà...!" Nàng thì thầm, giọng nói dịu dàng mà kiên định.

Ánh trăng vẫn chiếu xuống trần gian, chiếu rọi bóng dáng đôi trai gái đang nương dựa vào nhau. Trăng muôn đời đều như vậy, lặng lẽ, dịu dàng.

- o O o -